

Դանիել Վարուժան

Կալերու գիշեր

Անարվան քա՛ղցր գիշեր, գլուխը կամին վրա դրած՝
Աշխատանքի սուրբ Ոգին Կալերուն մեջ կը նրնջե:
Կը լողա մեծ Լռությունն աստղերուն մեջ ծովացած:
Անհունը՝ բյուր աշքերու թարթափով՝ զի՛ս կը կանչե:

Կ'երգեն, հեռուն, ծրդրիդներ: Ջուրերուն մեջ լրճակին
Կ'ըլլա հարսնիք մը ծածուկ նայադներու՝ այս գիշեր:
Սյուքն հուզելով ուտենին ավերուն վրա գետակին՝
Կ'արթընցընեն անծանոթ լարերու վրա նըվագներ:

Ծոթրիներու բույրին մեջ, պատկած կատարը դեզին՝
Ես կը թողում որ սըրտիս դըպչի ամեն մեկ ճաճանչ.
Ու կ'արբենամ գինիովն Անհունի մեծ կարասին՝
Ուր կը ճըմլվին ասուպներ քայլի մը տակ անճանաչ:

Հե՛շտ է մըտքիս ընկրդմիլ կապույտին մեջ լուսալիք,
Նավաբեկիլ – թե հարկ է – կըրակներուն մեջ վերին.
Գըտնել աստղեր նորանոր, կորսըված հի՛ն հայրենիք՝
Ուրկե ինկած հոգիս դեռ կու լա կարոտն եթերին:

Վերանալ քա՛ղցր է ինձի թներուն վրա լրռության,
Լըսել միա՛յն Միջոցին շընչառությունն անխրոով,
Մինչև աշքերըս գոցվին քունի մը մեջ դյութական,

Ու կոպերուս տակ մընա Անհունը իր աստղերով:

Ա՛յսպես, ա՛յսպես կը նընջեն գյուղին մարդիկը ամեն.
Հոտադն է իր սայլին վրա, վերմակին տակ լուսածոր,
Հարսն է դեզի կատարին՝ ծոցը բացված գեփյուռեն՝
Ուր կը պարպեն Հարդգողն իր կաթը սափոր առ սափոր:

Եվ այսպես՝ օր մը պառկած՝ փողփողումին տակ երկնի,
Իմ ծընողներըս մըշակ՝ գիս հրդացան կաթոգին,
Ձիս հրդացա՛ն սևեռած իրենց աչքերը բարի
Վերն ամենեն մեծ Աստղին, ամենավառ Հըրայրքին: